

MAANDBLAD NEDERLANDSE VERENIGING JANUARI 2022

Leuvensesteenweg 4a B-3080 Tervuren Tel: 02767 76 87 E-mail: secretaris@nederlandse-vereniging.be

Website: www.nederlandse-vereniging.be

BTW BE 441 080 081 IBAN: KREDBEBB BE33 4345 1708 2146.

Inhoud

Uit de Bestuurskamer	: Blz. 3
Programma Januari	: Blz. 5
Mededelingen van de Programma Cie.	: Blz. 6
Nieuwe kunst aan de muur	: Blz. 7
Zorgpas	: Blz. 8
De Volkskrant	: Blz. 9
Het Midden Oosten	: Blz. 12
De Blik	: Blz. 15
Wijzigingen ledenbestand	: Blz. 17

Dit e-blad kwam tot stand onder de redactie van:

Annelies Smilde - Bertus Haijink - Leo Voorham en met medewerking van

Jos Thomeer en Caroline Ernst.

Uit de bestuurskamer

1. Nieuwjaarswensen:

Het bestuur wenst U allen met familie en vrienden een mooi eindejaarsfeest toe uit of bij U thuis. Geniet ervan en laat het ondanks de huidige covid beslissingen voor januari 2022 (zie hieronder punt 3) een nieuw jaar worden vol vredige en vreugdevolle momenten met zo min mogelijk covid “kommer en kwel”. Laat het een jaar wezen waarin de Nederlandse vereniging (NV) met zijn eigen clubgebouw haar etalerende talenten kan blijven gebruiken door de onder-steunende kracht van de vele vrijwillig(st)ers die zij “rijk” is en door de Tervuurse samen-werkingsverbanden die het laatste jaar zijn aangegaan. De beide Lustrumtentoonstellingen hebben de toegevoegde waarde hiervan bewezen zowel in aantal bezoekers als ook via de waarderende woorden die hierover geschreven staan in het gastenboek. De NV staat steviger op de kaart van Tervuren!

2. Een nieuwe tentoonstelling is opgetuigd.

Een nieuwe tentoonstelling van schilderijen van Monique Geeroms is op de club voorbereid en zal spoedig via de website te zien zijn (zie verder in het e-blad) en na heropening op de club.

3. Covid beleid:

De beslissingen van 22 december van het overlegcomité houden in dat de covid-maatregelen van 3 december in beginsel onverminderd van kracht blijven tot (voorlopig) 28 januari 2022. Deze beslissing betekent dat alle activiteiten in de Nederlandse Vereniging (NV) worden opgeschort tot na 28 januari. Gezien echter de recente ontwikkeling rondom de heropening van de cultuursector blijft het bestuur de “palavers” van het overlegcomité nauwgezet volgen. Het overlegcomité komt blijkbaar begin januari opnieuw bij elkaar.

Als we het NV covid regime van de maand januari 2021 nog voor de geest kunnen halen, mogen we stellen dat de komende maand in het nieuwe jaar 2022 al oud en een “déjà vu” is voordat het begonnen is? Na het drukke XXIII Lustrumprogramma van het laatste half jaar is het (opnieuw) een ontzuiverende start van hollen en stilstaan.

Het bestuur betreurt deze opschorting ten zeerste maar kan er vanzelfsprekend niet omheen. Op 26 december heeft het bestuur U al medegedeeld dat de oudejaarsavond op de club was geannuleerd en de uitgestelde ALV niet door kan gaan. Hoe nu verder met de overdracht van de voorzittershamer van Ton Meijer aan ondergetekende en met de andere geplande januari activiteiten zoals de nieuwjaarsreceptie, de finissage als feestelijke afsluiting van de tentoonstelling(en) en de lezing van de NL-ambassadeur?

- a. Nu de ALV ook in januari niet door kan gaan, opteert het bestuur voor de volgende agendapunten: *raming 2021 en goedkeuring begroting 2022, vaststelling contributie en benoeming plaatsvervangend lid van de verificatiecommissie* het voor U bekende schriftelijk consultatie proces. Voor dit consultatie proces zal de agenda en de daarbij behorende stukken U in de komende 2 weken worden verstuurd.
- b. De *overdracht van de voorzittershamer* zal dan verschoven worden naar de voorjaars ALV einde maart.
- c. De *nieuwjaarsreceptie* zal niet kunnen plaatsvinden; als bestuur denken we als alternatief in het voorjaar een “booster” of een “oppep” receptie te organiseren? Heeft U een beter idee?
- d. Bij een goedgunstige covid-ontwikkeling in januari zou *de finissage* midden februari kunnen plaatsvinden.
- e. De geplande lezing van Ambassadeur Kleiweg de Zwaan op 25 januari laten we nog even op de agenda staan.

Op de eerstkomende bestuursvergadering in het nieuwe jaar zal in het licht van de laatste beleidsontwikkelingen op het gebied van covid de situatie voor de NV herijkt worden.

4. Verzoek:

Het bestuur zoekt beginners, amateur schilders voor het (her)opstarten van een schildersgroep. Binnen onze vereniging zijn een aantal enthousiastelingen die graag via een te organiseren workshop een groep les zouden willen organiseren. Wie heeft er interesse?

5. Opstarten ledenjournaal:

Bij een langere periode van een NV “lockdown” geeft het bestuur graag de mogelijkheid het

ledenjournaal weer op te starten om de communicatie lijnen tussen de leden open te houden en één van de doeleinden van onze gezelligheidsvereniging: “het activeren van onderlinge steun” te verwezenlijken. Uw bijdragen, nieuwtjes, berichten, overdenkingen en grapjes voor zo’n journaal zijn welkom. Graag versturen aan:

Annelies Smilde@outlook.com

Namens het bestuur

Paul Brouwer (31 december 2021)

Programma Januari 2022

DE CLUB IS ALTIJD OPEN EEN HALF UUR VOOR DE ACTIVITEIT BEGINT, TENZIJ ANDERS VERMELD.

zondag	16	14:00	*	Bridge op zondagmiddag
maandag	17	14:30-17:3	#	Heeren XVII
dinsdag	18	19:00-22:3	*	Bridgedrive
vrijdag	21	16:00-18:00		Biljarten
		16:00-18:30		Wijnclub
		18:00-21:0	*/+	Clubavond
maandag	24	14:30-17:3	#	Heeren XVII
dinsdag	25	15:00-18:00		Schaken
		20:00-22:0	*	Lezing van P.J. Kleiweg de Zwaan, Ambassadeur
woensdag	26	12:00		Bibliotheek open
		12:30-14:3	*/+	Lunch
donderdag	27	10:30-14:3	#	Duplicate Donderdagbridge
vrijdag	28	16:00-18:00		Biljarten
		17:00-19:0	*	Aperitief op vrijdag
maandag	31	14:30-17:3	#	Heeren XVII

* inschrijving van te voren verplicht /+ deelname tegen betaling
# activiteit georganiseerd door externen

MEDEDELINGEN VAN DE PROGRAMMACOMMISSIE JANUARI 2022

Toegegeven: het is nogal dubbel om de activiteiten van de eerste helft van de maand volgens de covidregels te schrappen en vervolgens toch nog wat activiteiten op het programma te zetten. Bijna tegen beter weten in.

U moet maar denken: we willen zo graag en er is een waterkansje.

ZONDAG 16 januari om 14:00

BRIDGE op Zondagmiddag

Terug van weggeweest: een middag bridgen steeds op de derde zondag van de maand.

Als het deze maand niet lukt, dan de volgende.

Hans Bender leidt de dingen in goede banen, verder blijft alles hetzelfde.

VRIJDAG 21 januari om 16:00

WIJNCLUB gevolgd door een **CLUBAVOND**

We mogen toch dromen? En, wie weet, ...

DINSDAG 25 januari om 20:00

LEZING van **P.J. Kleiweg de Zwaan**, ambassadeur

VOORUITBLIK Februari

Woensdag 2 februari	19:00	Happy Hour
Donderdag 25 februari	20:00	Lezing van Bert Metz (Grootouders voor het klimaat)

Nieuwe kunst aan de muren

Misschien krijgt u later in de maand de gelegenheid om de nieuwe schilderijen bij de NV te bewonderen. Ze zijn van de hand van Monique Geeroms, zus van Ludwina. We zijn blij haar nog eens bij de NV te hebben, voordat ze met haar echtgenoot naar Spanje verhuist. In verband met die verhuizing moesten we het werk al ophangen, terwijl u niet kan komen kijken. Als voorproefje stelt Monique zich alvast voor.

Bij mijn geboorte in September 1958, kreeg ik de naam Monique, als zus van Ludwina. Het gewone dagelijkse leven verliep rustig. Ik ben gezegend met 2 dochters, Rosy en Elke. Na vele jaren in de thuiszorg te hebben gewerkt, mocht in in 2018 genieten van mijn rustpensioen. En toen kon ik meer tijd maken voor mijn hobby met verf en potloden. Hoe ik in het artistieke ben beland, is door een vriendin, die me voorstelde om een avondopleiding van 3 jaar met haar te volgen in schilder- en decoratiewerken: dus ik kan als de beste schilderen en behangen. Ik ben met glans geslaagd in 1999. Toen een leerkracht me voorstelde om naar de academie te gaan, heel onzeker over mezelf volgde ik de 1e les

Ik bezocht tentoonstellingen in Nederland, Duitsland, en nam er ook aan deel met de academie en later met enkele vrienden onder elkaar.

Ik kreeg heel veel steun en aanmoediging van mijn echtgenoot, hij was het kritische oog (ook al kende hij er geen snars van en zeker tijdens mijn abstracte periode rolden zijn ogen soms ten hemel).

In mei 2011 werd ik voorzitter voor 6 jaar van de plaatselijke hobby- kunstvereniging. Enkele jaren nadien stelde ik de 1e Kunstwandeling voor, wat bij vele wandelaars en bezoekers heel erg in de smaak viel.

Nu had en heb ik tijd om 1 x in de week naar het Kunstateljee voor 50+ te gaan: ieder op zijn eigen tempo,leren van mekaar,je tips en trucs delen, een handje helpen,een schouderklopje, een bemoedigend woord, een luisterend oor en verder werken. Zodoende heb je dan al heel wat kunstwerken aan de muur en in de kelder. En bij deze mag ik dan tentoonstellen in de Nederlandse vereniging Hopelijk bekijken jullie deze werken ook met een kritisch oog en feedback is zeker welkom.

Vriendelijke groeten
Monique

Zorgpas

“Sesam open u” was het magische wachtwoord waarmee Ali Baba toegang kreeg tot de grot van de veertig rovers.

Nou was dat in de wondere tijd van duizend-en -één nacht .

Inmiddels leven we in het digitale tijdperk en worden we overstelpt met wachtwoorden.

Niet alleen webgiganten als Amazon of Bol.com eisen een wachtwoord voordat je hun luilekkerland mag betreden, maar zelfs voor zoiets triviaals als een onderbroek op de Hema-site is de juiste toverspreuk nodig.

De toegangspoorten van je bankrekening, digicode, tablet of smartphone zijn allemaal voorzien van digitale sluitstenen.

In het verleden besloot ik voor het gemak te kiezen voor één wachtwoord: “ienemienemutte” wat ik nog net onthouden kon, maar met de opkomst van het hackers-gilde wordt een universeel wachtwoord sterk ontraden. Inmiddels heb ik een arsenaal van 47 wachtwoorden opgebouwd die ik natuurlijk nooit kan onthouden.

Daarom heb ik ze opgeschreven en de lijst verborgen onder de voordeurmat. Ik heb nog even de thememuts overwogen, maar die stoffige kokosmat leek me toch veiliger. Het weerhoudt me bovendien van impulsieve aankopen op internet, want het raadplegen van die lijst is zodoende nog een heel gedoe.

Nu heeft mijn zorgverzekering het snode plan opgevat de simpele plastic zorgpas te vervangen door een digitaal exemplaar en deze te verstoppen in hun zorg-app met, jawel, een wachtwoord. Maar stel je nu eens voor dat ik val met de fiets en met mijn hoofd in het verband door de ziekenauto naar het ziekenhuis wordt getransporteerd. Bij de ingang begint de receptioniste al direct over mijn zorgpas, want daarin zijn ze strikt.

Helaas heeft mijn mobieltje gezichtsherkenning en die reageert niet op mijn verbonden hoofd. In alle consternatie weet ik dan ook vast mijn toegangscode niet meer, zodat ik niet bij de zorg-app kan en het ziekenhuis niet binnenkom. Wanneer ik in mijn wanhoop “ voordeurmat “ prevel, leidt dat tot steelse blikken van het ambulancepersoneel. Als het me uiteindelijk lukt om de ziekenauto naar mijn voordeur te loodsen, is het vast te laat en heb ik zoveel bloed verloren dat opname niet meer baat.

Daarom ben ik mordicus tegen een digitale zorgpas, ik start de actiegroep “Behoud de Plastic Pas”. U kunt u aanmelden op mijn website met vermelding van uw mailadres, woonplaats, geboortedatum en schoenmaat.

U dient wel even even een wachtwoord aan te maken.

Edu Klobbie, vriend van Hans Bender

Ga tot de werkmieren en word wijs, politici en bestuurders – zij kunnen niet meer

10 november 2021

Kent u het verhaal van de mier? Ze was een hardwerkend en tevreden beestje. Haar baas, een leeuw, verbaasde zich over haar productiviteit. Hij dacht dat als hij haar onder toezicht zou plaatsen, ze nóg harder zou werken. Die toezichthouder werd een kakkerlak. Hij plaatste een prikklok om het komen en gaan van de mier te registreren. Er kwam een spin om dat allemaal te documenteren. De leeuw was tevreden over de rapporten van de kakkerlak en vroeg hem de productie van de mier weer te geven in een grafiek.

De kakkerlak schafte een computer aan. Een vlieg beheerde de ict. Een krekel werd aangesteld om het werk van de mier te optimaliseren en het budget te controleren. De mier, intussen wanhopig van de bergen administratie en de vergaderingen die haar tijd opslochten, begon steeds meer te zuchten en te mopperen. De krekel overtuigde zijn baas, de leeuw, van de noodzaak om onderzoek te doen naar de werksfeer. De leeuw vond dat een goed idee, vooral omdat hij ook zag dat de productiviteit van de mier was afgenomen.

Uilenaudit

Op advies van de krekel wierf de leeuw een uil aan, vermaard als eersteklasraadgever, om een audit uit te voeren naar de werksfeer en een oplossing voor te stellen. De uil liep drie maanden rond op kantoor, stelde een vuistdik rapport op met als besluit: er is te veel vast personeel in deze

onderneming. Raad eens wie de leeuw als eerste ontsloeg? De mier, omdat zij blijk gaf van een tekort aan motivatie en een houding die tot conflicten leidde.

De fabel van de mier en de leeuw is naast een voorbeeld van 'bullshitmanagement' ook een feest van herkenning voor werknemers in een publiek domein zoals de gezondheidszorg. Het illustreert hoe werkplezier en productiviteit worden vermorzeld in een stelsel gebaseerd op wantrouwen en 'control and command'. Vele zorgverleners kunnen zich dagelijks identificeren met dat kleine, gepiepelde miertje, met het belangrijke verschil dat zij, vanwege de personeelstekorten, meestal niet worden ontslagen, maar vaker verzuimen of de zorgorganisatie met stille trom verlaten.

Want terwijl leeuwen brullen, krekels tsjirpen en kakkerlakken sissen, maakt een mier van nature geen kabaal. Zij werkt hard en stil. Vanuit bevlogenheid en gedrevenheid. Tot op een bepaald moment de grens is bereikt. En dat is nú, zo blijkt uit de vele brandbrieven en manifesten die de afgelopen dagen zijn rondgestuurd vanuit alle hoeken van de gezondheidszorg.

Zorgkaartenhuis

Niet geschreven om te 'mieren' of het conflict op te zoeken, maar om te alarmeren. Want het zijn de mieren die het gewicht van het instortende zorgkaartenhuis op zich voelen drukken. Zij zien hoe de gezondheidszorg steeds magerder is geworden op een 'dieet' van efficiëntie en doelmatigheid.

In de ggz staan 100 duizend mensen op de wachtlijst voor een behandeling. Er bestaat zelfs een wachtlijst voor de wachtlijst. In de thuiszorg worden ondanks wachtlijsten organisaties gesloten door personeelstekorten en moet één verzorgende in een ochtend negentien cliënten bezoeken waardoor ouderen tot het middaguur in bed wachten.

Op de spoedeisende hulp (SEH) blijven patiënten maar binnenstromen. Wachtkamers puilen uit. Ambulances rijden in cirkeltjes op zoek naar een vrije haven. Het probleem is de doorstroom: verpleegafdelingen liggen vol. Veel patiënten kunnen niet naar huis (geen thuiszorg beschikbaar) of naar een verpleeghuis of revalidatiecentrum (ook vol). Op het moment dat er geen enkele uitwijkmogelijkheid is voor ambulances krijgt een SEH de opdracht 'dan maar patiënten in de gang te leggen', wat mij doet denken aan mijn tijd als arts in een derdewereldland.

Huisarts verzuipt

En uit al die overbelaste zorgdomeinen klinkt: 'Bel de huisarts maar'. Terwijl ook die overbelast en onderbemand zijn, en niet kunnen toveren. Een groep met de veelzeggende naam 'Help de huisarts verzuipt' stelde een manifest op met verzoeken aan politiek en zorgverzekeraars om de acute crisis waarin de huisartsenzorg verkeert, af te wenden. De vraag is waarheen, nu het water iedereen aan de lippen staat.

Ik vraag mij af: wat gebeurt er eigenlijk met alle waarschuwingssignalen van mieren? Maken ze indruk nu het er zoveel zijn of zijn ze daardoor juist aan inflatie onderhevig? Ik hoop het eerste en vrees voor het laatste. Dus bij deze een oproep aan politici, zorgbestuurders en beleidsmakers: ga tot de mieren, zie hun wegen en word in godsnaam snel wijs.

Danka Stuijver is huisarts.

Uit de Volkskrant,

Ingestuurd door Marijke Moulijn

Het Midden-Oosten anno 1967

Vorige keer eindigde mijn verhaaltje met de constatering dat ik als exportleider veel tegenslag ondervond. De oorzaak is wel te verklaren. Vóór de tweede wereldoorlog, zo had men mij verteld, waren de röntgenapparaten van de ENRAF zeker concurrerend geweest met Philips. In Nederlands-Indië hadden ze zelfs een veel groter aandeel van de markt gehad. Dit zou het gevolg geweest zijn van betere kwaliteit: minder technische problemen bij hoge omgevingstemperatuur en vochtigheid. Maar na de oorlog was het met de firma goed bergafwaarts gegaan. Van export van röntgen- of andere medische apparatuur was nooit sprake geweest. Toen ik er in 1960 ben gaan werken was het tij, door een nieuwe directie, juist gekeerd. Dat was grotendeels het gevolg van de samenwerking met een Engels bedrijf op het gebied van de door hen ontwikkelde niveaumeters. Engeland werkte nog met feet & inches, dus werd in Delft een metrische versie voor de rest van Europa gemaakt en verkocht. Na zo'n 5 jaar met succes op die afdeling gewerkt te hebben, had ik over mijn nieuwe job: export manager van de medische afdeling die weinig te exporteren had, gemengde gevoelens. Met weinig te verkopen leek het meer op marktonderzoek.

Heden is techniek niet meer weg te denken bij gezondheidszorg, Bijna elke dag is er wel een krantenartikel of TV-programma over onderwerpen zoals bioscience, human health engineering of iets dergelijks. Echter, als je in 1967 over techniek in het ziekenhuis sprak, ging het over de centrale verwarming. Operatielampen, laboratorium toestellen en dergelijke werden door gespecialiseerde firma's - vaak de fabrikant – geleverd, maar het waren de artsen zelf die zich met de techniek van die apparaten bezig hielden. Ingenieurs vond je toen in een ziekenhuis alleen maar als patiënt. Het was echter wel degelijk de periode waarin de medische wetenschap en de techniek naar elkaar toe begonnen te groeien. Ongetwijfeld is dat het motief geweest van onze directie, met name Jan Klevering, om meer aandacht aan de medische afdeling te geven. Hij had voor mij een mooie titel bedacht (en dat gelukkig gecombineerd met een aantrekkelijk salaris) en ik kon aan het werk als een gecamoufleerde marktonderzoeker.

Dit marketingaspect van mijn werk werd wel heel duidelijk toen er een defect was aan een toestel voor bevolkingsonderzoek op TBC dat gebruikt werd door het Syrische leger. Het was nog een klassiek apparaat, geen batterij. Omdat het min of meer mobiel gebruikt werd, was de naam van dit toestel "Itinerix". Oorspronkelijk geleverd aan defensie in Nederland was het waarschijnlijk doorverkocht of geschonken aan Syrië, omdat tuberculose in die tijd in het Nederlandse leger onder controle was, maar bij de Syrische militairen nog niet. De juiste achtergronden heb ik nooit kunnen achterhalen, maar de contacten liepen wel via de militaire attaché van de Nederlandse ambassade in Damascus.

Het ging, normaal gesproken, om een reparatie maar in dit geval waren de "voorrijkosten" nogal hoog: een vliegticket naar Damascus. Low budget vluchten waren nog niet uitgevonden. Het zou voor de hand liggen iemand van de technische dienst te sturen, maar daar dacht Jan Klevering anders over. Hij vond dat ik zo iets technisch ook wel op zou kunnen lossen en organiseerde, binnen het kader van die hoge voorrijkosten, een soort "fact finding tour" over de tuberculosebestrijding in het Midden-Oosten. Voor zover ik mij herinner ging ik naar Algerije, Tunesië, Egypte, Jordanië, Libië, Libanon en Syrië. Over het laatste gedeelte van die reis gaat dit keer mijn verhaal.

Het was mijn eerste kennismaking met de internationale diplomatie. Mijn afspraak in Damascus was op de Nederlandse ambassade, Een taxi was snel gevonden en ik werd vriendelijk ontvangen door de militaire attaché.

We dronken het gebruikelijke kopje koffie en ik vroeg hem wat er precies met de Itinerix aan de hand was. Daarover kon hij niet veel zeggen, de kolonel ter plaatse had om een bezoek van een vertegenwoordiger van de fabrikant gevraagd, dus zei hij: "Laten we maar op weg gaan, de auto staat klaar." Beleefd gebaarde hij mij voor te gaan en ik ging prompt voorin naast de chauffeursplaats zitten. Op diplomatieke wijze, hoe anders, met de daarbij behorende koele, deftige klank, werd mij toen uitgelegd dat zoiets niet gebruikelijk is, "Wij nemen beiden plaats op de achterbank."

Het was niet ver naar de locatie waar de Itinerix in gebruik was en het mankement, de reden van dit bezoek (met daaraan gekoppeld een rondreis Midden-Oosten), bleek iets onbenulligs te zijn. Vertaald naar het heden was het zoiets als niet precies weten hoe de afstandsbediening van je TV werkt. De Syrische kolonel was dik tevreden met mijn bezoek, we dronken een lekker glaasje kruidenthee, en wisselden allerlei wetenswaardigheden over het moderne reizen en soortgelijke zaken uit.

Net toen de attaché en ik weg zouden gaan klonk er een enorm lawaai: luchalarm. Mijn trip was, leerde ik achteraf, ongeveer een maand voor de zesdaagse oorlog zou beginnen. De spanning was al aan het oplopen en daar werd ik op dat moment mee geconfronteerd. Gelukkig beseften mijn militair geschoolde gesprekspartners dat het alarm niet veroorzaakt werd door ons röntgenapparaat. Maar het leidde er wel toe dat wij op de basis moesten blijven tot het alarm over was en dat heeft een paar uur

geduurd. Vlucht gemist. Ook nog niet zo erg, maar de volgende dag bleken vluchten van Damascus naar Beiroet niet te bestaan. Aanvankelijk ging ik er van uit dat de vlucht geannuleerd was in verband met de oorlogsspanningen van de voorgaande dag, maar de man aan de balie bleef bij zijn standpunt: “Vluchten naar Beiroet bestaan niet, het is sowieso onzin om met een vliegtuig een afstand van 100 km te overbruggen.”

Op zich een redelijk argument dat ik vandaag zeker niet zou bestrijden. Echter, op mijn vliegticket stond, zij het op de datum van de vorige dag, wel degelijk zo'n vlucht, met een vluchtnummer! Naar mijn mening moest de luchtlijn voor een oplossing zorgen. Het reisbureau in Delft bellen was in die tijd geen optie. Een conflict dus, en even probeerde ik de methode van stemverheffing toe te passen. Al snel begreep ik dat je daarmee als enige westerling op een Arabisch vliegveld niet veel gaat bereiken. De kans dat de balieman gelijk had was niet onaannemelijk, ik had hulp nodig, geen ruzie.

Mijn gewijzigde, meer onderdanige opstelling werkte. Hij legde uit dat vanuit het centrum van Damascus taxi's naar Beiroet rijden. Zo'n taxi biedt plaats aan vijf reizigers, maar hij adviseerde vijf maal de prijs per persoon te betalen en de hele taxi af te huren, “Je weet nooit naast wie je komt te zitten.” Zo gezegd zo gedaan. De prijs, toch het vijfvoudige van het standaardtarief, viel mee en tegen het eind van de dag was ik met Ahmed, trotse eigenaar van een grote Amerikaanse bak, op weg naar Beiroet. Het is niet ver, maar het was een kronkelweg door heuvelachtig gebied. Het zou ongeveer drie uur duren en het was al bijna donker toen we wegreden. Na een dik uur bereikten we de grens tussen Syrië en Libanon, Ahmed stopte een tiental meters verwijderd van een schaars verlicht gebouwtje. Inmiddels wist ik dat hij maar één vrouw had - dat geldt voor mij ook, had ik hem duidelijk gemaakt – en drie kinderen. We hadden ons tijdens de reis vriendschappelijk onderhouden en de gedachte dat de tocht door uitgestorven, heuvelachtig gebied, in het donker, ook risico met zich mee zou kunnen brengen, was bij mij nog niet opgekomen.

Echter, toen mij gevraagd werd mijn paspoort aan hem te geven om de formaliteiten aan de grens in orde te maken, vond ik dat een slecht idee. Ik loop zelf wel even mee, was mijn reactie, maar dat stuitte op grote bezwaren. Ik begreep niet waarom. Ik had het zelfs nog niet door, toen Ahmed verduidelijkte dat het “in de prijs inbegrepen” was. Dom, het voorval aan de Belgisch Franse grens, in de eerste week van mijn loopbaan bij de ENRAF, waarbij ik over douanekosten één en ander opgestoken had, was ik kennelijk vergeten. Het was gênant voor hem om mij uit te moeten leggen dat hij dit traject bijna dagelijks doet en “vaste afspraken” had om geen oponthoud aan de grens te ondervinden. Het werd daarmee wel begrijpelijk maar ik bleef toch een beetje achterdochtig. Mijn voorstel was: “OK, neem mijn paspoort mee maar laat de contactsleutel in de auto” en dat accepteerde Ahmed met een brede glimlach.

De tocht werd zonder enige vertraging vervolgd en we werden nu zulke dikke vrienden dat ik zijn voorstel om de nacht in het hotel van zijn vriend in Beiroet door te brengen, onmogelijk kon negeren. Beiroet was in die tijd een schitterende stad, de riviera van het Midden Oosten, maar het hotel van de vriend lag in een achterafstraatje en er werd uiterst minimaal Engels gesproken. De kamer, twee hoog, ging nog wel, maar van airconditioning hadden ze nooit gehoord en onder het open raam was een

soort terras waar de hele nacht doordringende Arabische klanken ten gehore gebracht werden. Of het gebeden waren of gewoon een praatje bij de waterpijp heb ik nooit geweten, slapen heb ik nauwelijks gedaan. Tijdens de rit erheen waren we, niet ver van dit hotel, over een mooie, verlichte, boulevard gereden en daar had ik een aanhangbord gezien met het KLM embleem. Vroeg in de morgen heb ik betaald, weinig, en ben onmiddellijk naar het KLM kantoor gegaan met de vraag of ze een hotel konden aanbevelen. Toen ik, op hun vraag waar ik dan nu logeerde, de handgeschreven hotelrekening in het Arabisch liet zien, werd er hartelijk gelachen.

Beiroet was mijn laatste stop en daarmee het eind van de Midden-Oosten reis.

Jaap van der Horst

De Blik

De Vlaamse poetsvrouw van de burens maakte mij erop attent. “Wat verschrikkelijk toch - die moord in de juwelierszaak in Tervuren”. Ik wist van niets. Zij keek me vol verbazing aan. “Leest u dan geen boekskes?” Nou, ik las wel boeken, maar die gingen niet over een moord in Tervuren. Dan bleek ik het meest interessante boekskes te hebben gemist. Het heette “De Blik” en ze kon mij de lezing ervan van harte aanbevelen.

Omdat ik goede raad nooit in de wind sla, kocht ik enkele dagen later het krantje met de titel “De Blik” – en werd niet teleurgesteld. Het bleek inderdaad bijzonder interessant. Het ging uitsluitend over misdaden. Die werden door de Blik uitgebreid beschreven, met foto’s en plattegronden van de betrokken locaties en interviews met personen die bekend waren met de verdachte(n) en/of slachtoffer(s). En die interviews waren wel degelijk goede interviews die niet alleen begrijpelijk waren voor de betrokkenen - die dikwijls uit een bijzonder eenvoudig, zo niet onderontwikkeld milieu afkomstig waren - , maar er waren ook verwijzingen en zinspelingen voor de meer ontwikkelde lezer.

Iedereen die medewerking verleende werd gunstig beschreven. Zij werden geprezen om de vriendelijke ontvangst, hun eenvoudige doch keurig verzorgde woning, het lekkere drankje dat was aangeboden enz...

De Blik kreeg eens brieven van lezers naar aanleiding van een interview met een dame die in het interview als een keurige dame was omschreven, maar die volgens de brieven haar leven lang als prostituée had gewerkt. De Blik antwoordde dat het een het ander niet uitsloot. Iemand kon wel degelijk als prostituée werken, waarvan de geïnterviewde trouwens geen geheim had gemaakt, en toch een keurige dame zijn.

Het blad bleek in gevangenissen veel te worden gelezen. Er waren advertenties en ingezonden brieven die opvallend vaak uit Merksplas, Sint Gillis, Leuven Centraal en dergelijke plaatsen afkomstig waren.

Er verscheen een hele serie over de procureurs bij de verschillende rechtbanken en gerechtshoven – bekende Vlamingen voor de gedetineerden.

Er verschenen ook wel eens interviews met vrijgelaten gevangenen. Een man herinner ik mij in het bijzonder, van wie niet werd vermeld voor welke misdaad hij was veroordeeld. Hij vond dat het in Belgische gevangenissen goed toeven was. Hij had het zelden zo goed gehad. Lekker eten. Vriendelijke mensen. Er was een dame die psychologe werd genoemd en dat was de vriendelijkste dame die hij ooit had ontmoet en met wie hij altijd graag had gepraat. Ze had hem zelfs doen inzien dat wat hij had gedaan, verkeerd was. Daarvoor had hij daar anders over gedacht.

Er waren kennismakingsadvertenties van gevangenen die hun tijd bijna hadden uitgezeten. Twee ervan herinner ik mij nog. De ene gevangene zocht een vriendin “met zin voor avontuur” (was hij alweer van plan een overval te plegen?) en de andere, die vermeldde dat hij voor landloperij was opgepakt, vermeldde dat zijn hobby’s golf, paardrijden en skiën waren.

Met “De Blik” ging een hele nieuwe wereld voor mij open. Het blad was blikverruimend, kan ik wel zeggen. Jammer dat ik geen nummer heb bewaard. Er bestaat nog steeds een blaadje dat “De Blik” heet, maar dat is een blaadje dat oppervlakkige berichtjes bevat over bekende personen – een blaadje waarvan er dertien in een dozijn gaan.

Engelina Lucas

Wijzigingen Ledenbestand

Lidmaatschap opgezegd:

De heer Th.E. BOLAND (Dorus)	31/12/2021
De heer F.G. DROSTE (Flip jr.)	31/12/2021

Jarig in januari 2022:

Dag	NAAM
2	Gino Vesentini
6	Imke Berkvens-Bullens
7	Ellen van der Kraan-van der Toom
7	Marjolein Jongen-van Berkel
8	Gijs Steeman
15	Everdien Diks
18	Beatrice Hueber
20	Annelies Smilde
21	Yola Veenstra-Roodenburg
22	Pierre Schellekens
23	Astrid Vesentini-Deutekom
24	Mathieu Hoeberigs
24	Elly Blom-Rietveld
29	Rob Hoebée

Om reden van privacy zijn de adresgegevens en telefoonnummers van deze leden achterwege gelaten. U kunt deze vinden na inloggen op de website onder: Zoek in Ledenlijst.